

tiske Presse, for den organiserede Arbejderklasse. Jeg kommer til at tænke paa, hvilken Harm — om den var ægte eller ej, skal jeg ikke udtale mig om —, Bladet „Dannebrog“ i sin Tid udviste i Anledning af, at det ærede Medlem for Københavns 12te Valgkreds (Wiinblad), tror jeg det var, havde talt om de Strejkebrydere, der kom ude fra Landet i Anledning af den vældige Lønkamp, og i den Forbindelse brugte nogle nedsættende Ord om disse Folk, der kom ude fra Herregaardene og tog Arbejdet op; da sagde man i den Presse: Der kan man se, hvordan de Herrebedømme Landarbejderne. Tag og stil sammen hermed den Maade, hvorpaa Socialdemokratiet gennem dets Presse, gennem dets Organisationer ikke alene har varetaget de organiserede Arbejderes Interesser, men ogsaa alle danske og ikke mindst de fattige Landarbejderes Interesser. Tjenestekarl Andersen, som i dette Tilfælde faar 600 Kr. i Erstatning, faar ikke den Opregnsning, han skulde have, men dog nogen, og gennem ham faar hele Tyendeklassen i dette Land Opregnsning. Ved denne moralske Dom, der fældes over Baron Juel-Brockdorff, fældes der en vældig Dom over alle dem, der føre Prygleregimente omkring paa Herre- eller Bondegaardene. Men hvad selve Erstatningen angaar, betyde de 600 Kr. for Baron . . . ? Jeg ser, at den højtærede Udenrigsminister synes at more sig over, at Baron er bleven dømt, det forekommer mig, at den højtærede Udenrigsminister maa være meget alvorlig stemt ved Tanken om, at denne Mand, der staar ham meget nær i social Henseende, har kunnet bære sig saaledes ad, som jeg her har nævnt, det glæder mig, at denne Sag har kunnet paakalde den højtærede Udenrigsministers Opmærksomhed, den har virkelig en overordentlig Interesse, ikke mindst for ham. De 600 Kr., som Baron har maattet op med, betyde ikke en Gang saa meget for ham, som hvis Væveren skulde have været af med 10 Øre.

Her drejer det sig om to Mænd, der have faaet, jeg vil ikke sige en god Opdragelse, men som man dog har forsøgt at give en god Opdragelse, to ansete Mænd, der falde over en fattig Tjenestekarl, der er værgeløs, og slaar ham, og det ikke med de bare Næver, men med Egespir, og i det andet Tilfælde er det to Arbejdere, der ere oprørte over, at en Mand her gør Forræderi mod sin Klasse og gaar hen og slaar denne. Der er ikke nogen sund Mening i den Forskel, der gøres, paa den

ene Side den skaanselsløse Behandling, paa den anden Side den skaanselsfulde Behandling.

For nogen Tid siden havde jeg med en Sag at gøre, som angik en Dreng paa 17 Aar, der var idømt 6 Aars Tugthus for Ildspaaættelse. Da jeg i Anledning af denne Sag vilde have Oplysninger fra Vridsløselille, hvor han havde afsonet en Straf paa 8 Maaneder, tillod jeg mig at henvende mig til den højtærede Justitsminister med Anmodning om at faa Adgang til at se Vridsløselille Strafanstalt, paa hvilken Henvendelse der imidlertid blev svaret, at jeg ikke kunde faa Lov dertil. Jeg tillod mig da at anmode den højtærede Justitsminister om at faa Adgang til at gøre mig bekendt med Strafarbejdet paa Vridsløselille, men ogsaa herpaa fik jeg et afslaaende Svar.

Jeg var dog ude paa Vridsløselille, selvfølgelig ikke for at se Strafanstalten, men for at tale med en Funktionær, Lærer O. Nielsen, om denne Dreng, der nylig var idømt 6 Aars Tugthus for Ildspaaættelse, og som for øvrigt efter alt, hvad jeg har haft Lejlighed til at faa oplyst, paa viselig er abnorm. Jeg talte med Læreren om Drengen, og da Drengen havde udtalt Ønsket om, at han, hvis han skulde strafes, ikke maatte komme paa Horsens Tugthus, men paa Vridsløselille, udtalte jeg i Samtalens Løb til Læreren: Ja saa kan der vel blive Tale om, hvis han skal afsones Straffen her, at han kan lære et Haandværk, f. Eks. at blive Kurvemager. Nej, siger vedkommende, det kan der ikke være Tale om nu. Arbejdet er overgivet til en Entreprenør, og denne har Interesse af at tjene saa meget paa Fangerne som muligt, følgelig gælder det ikke om at lære dem et Haandværk til Gavns, men det gælder om, fra den første Dag de beskæftiges, at Arbejdet specificeres i den Grad, at der virkelig ogsaa tjenes Penge paa dem, men Fangerne lære ikke noget, og selv om Niels sidder paa Vridsløse 4 til 5 eller 6 Aar, lærer han ikke Haandværket, han kan ikke.

Jeg fik ved disse Udtalelser Interesse for dette Spørgsmaal, for jeg havde tænkt mig, at det, der var en af Opgaverne, en af de væsentligste Opgaver ved at beskæftige Straffanger med haandværksmæssigt Arbejde, var, at de lærte det paagældende Haandværk. Jeg skal erindre om, at i 1892 udtalte den daværende Justitsminister Nellemann paa Førespørgsel af det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Trier) — jeg skal oplæse det, det er